

האחרונה, כמו אותם אנשי סדום ועמורה. ומיד ויצאהו וינחהו מחוץ לעיר. ויצאהו - מן הגלות. וינחהו - ממי המבול.

ועוד, והנה נער בוכה ב"ו כ"ה, שנאמר בו ויפן כ"ה וכ"ה. והוא כלול מחמשים שערים של בינה שנמסרו למשה, ובהם ויף את המצרי, ובהם הנה חמשים מפות במצרים, ועליהם נאמר מי ירפא לך. זהו שכתוב מחצתי ואני ארפא. במה שמחצתי את המצריים, אני ארפא לך. ובשביל זה מה אעידך. ושלמות הכתוב - הבת ירושלים, מה אשׁוה לך ואנחמך, כי גדול פים שברך מ"י ירפא לך. מיד שופר הולך אתנח יתיב.

באותו זמן מתעורר משיח, שהוא כמו נח שנאמר בו זה ינחמנו מפעשנו, שהוא כבד המלאכה. ומעצבון ידינו, שנאמר בהם אשר עבדו בהם בפרך. וזהו אתנח, את האלהים התהלך נח (בראשית ח). ויתמו חטאים מן הארץ, וערב רב מ"ץ ותב"ן שאור וחמץ.

וישאר ישראל סלת נקיה, שעליהם נאמר (דברים כה) תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. שהם שנשארו ממי המבול שנאמר בהם ומחיתי את כל היקום, שהם היו עומדים על ישראל בחמש, משום שהם ראשים עליהם בגלות. ומיד שנמחו, יושב הקדוש ברוך הוא על כסאו, שנשבע שבועה שלא ישב על כסאו עד שימחו מן העולם. זהו שכתוב כי יד על פס יה מלחמה וגו'. וזהו אתנח יתיב. באותו זמן שיושב על הפסא, ימחל לישראל מפל החטאים

אנשי סדום ועמורה. ומיד ויצאהו וינחהו מחוץ לעיר. ויצאהו מן גלותא. וינחהו ממיא דטופנא.

ועוד והנה נער בוכה ב"ו כ"ה דאתמר ביה (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה. ואיהו פלילא מחמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה, ובהון ויף את המצרי. ובהון מהא חמשין מהאן במצרים, ועליהו אתמר (איכה ב יג) מי ירפא לך. הדא הוא דכתיב (דברים לב ט) מחצתי ואני ארפא. במאי דמחצתי למצראי אני ארפא לך. ובגין דא (איכה ב יג) מה אעידך. ושלמימו דקרא הבת ירושלים, מה אשׁוה לך ואנחמך. פי גדול פים שברך מ"י ירפא לך. מיד שופר הולך אתנח יתיב.

בההוא זמנא אתער משיח דאיהו כגונא דנח דאתמר ביה (בראשית ה כט) זה ינחמנו מפעשנו דאיהו כבד המלאכה. ומעצבון ידינו דאתמר בהון (שמות א יד) אשר עבדו בהם בפרך. ודא איהו אתנח, (בראשית ו ט) את האלהים התהלך נח. (תהלים קד לה) ויתמו חטאים מן הארץ, וערב רב מ"ץ ותב"ן שאור וחמץ.

וישתארון ישראל סלת נקיה, דעליהו אתמר (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. דאנון דאשתארו ממי טופנא דאתמר בהון, (בראשית ז ד) ומחיתי את כל היקום, דאנון הוו קימין על ישראל בחמס בגין דאנון רישין עליהו בגלותא. ומיד דאתמחון יתיב קדשא בריה הוא על פרסה דאמאה אמי דלא יתיב על פרסה עד דיתמחון מעלמא. הדא הוא דכתיב (שמות יז טז) כי יד על פס יה מלחמה וגו'. ודא איהו אתנח יתיב.

בההוא זמנא דיתב על פורסיא ימחל לישראל מפל חובין דעבדו. הדא הוא דכתיב (דניאל ז ט) ועתיק